

PRZEMOC W SZKOLE CO MOGĄ ZROBIĆ DOROŚLI

1.

EMPATYCZNA ROZMOWA

Uczniowie najczęściej oczekują od dorosłych po prostu wysłuchania i zrozumienia. Potrzebują empatycznej rozmowy, podczas której uzyskają możliwość opowiedzenia o swych doświadczeniach. Ważne jest samo okazanie zainteresowania uczniowi, który często nie ma z kim podzielić się swoim lękiem, napięciem, frustracją

2.

POZYTYWNE WZMACNIANIE UCZNIĄ

Niezwykle potrzebne jest pozytywne wzmocnienie ucznia. Ci, którzy są odbiorcami aktów przemocy najczęściej mają zaniżone poczucie własnej wartości. Rozwiązywanie trudności nie powinno natomiast polegać na automatycznym dawaniu tzw. „dobrych rad” – szczególnie w starszych klasach. Nawet po przeprowadzeniu wywiadu z uczniem niewiele wiemy o całej sytuacji. Nasze propozycje mogą okazać się chybione, oderwane od kontekstu. Poza tym nie chodzi o ubezwłasnowolnienie drugiej osoby. Ona musi czuć się podmiotem, współautorem rozwiązań. Na pewno sprawdza się natomiast przećwiczenie z uczniem różnych sposobów obrony przed przemocą – radzenia sobie z zaczepkami czy obelgami

3.

WSPARCIE RÓWNIEŻ DLA SPRAWCY

Zajęcie się osobami poszkodowanymi to jedno. Drugie to wsparcie osoby, która jest jej sprawcą. To może wydać nam się paradoksalne. Tymczasem w przypadku dziecka stosującego przemoc rzadko stykamy się z typowym prześladowcą. Mamy zazwyczaj do czynienia z osobą pogubioną, z niskim poczuciem wartości, które kamufluje bezczelnością. Mimo intencjonalności działań często bywa nieświadomy ich rzeczywistego znaczenia. Arbitralne potępienie go i ukaranie, może wywołać chęć rewanżu, odczucie niesprawiedliwości czy poczucie winy – które rzadko bywa konstruktywne. Może wtłoczyć go w rolę kata

4.

ROZMOWY KORYGUJĄCE

Rozmowy korygujące ze sprawcą czynu powinny być konstruktywne. Najważniejsze jest, aby specjalista (pedagog, psycholog, wychowawca) pomógł uczniowi zastąpić dotychczasowe zachowania przemocowe – zachowaniami pozytywnymi. Winien organizować takie spotkania i zajęcia, które pomogłyby mu nauczyć się zaspokajania potrzeb w konstruktywny sposób, nieszkodzący innym, które umożliwiłyby mu wykorzystywanie mocnych stron dla dobra innych. Spotkania z uczniem powinny kończyć się spisaniem umowy zobowiązującej go do zaprzestania aktów przemocy, zawierającej informacje o skutkach jej złamania – które bierze na siebie podpisujący